

Dubbel poëzie in Koekenbier

door John Zwart

We kunnen niet meer boven Alkmaar's hart uitstijgen langs steigertrappen buitenom de Grote Kerk, maar met regelmaat kunnen we nog ver boven de alledaagsheid geraken – met vervoerende poëzie in Grand Café Koekenbier. Zaterdag 10 november was daar een dubbelpresentatie van de Haarlemse Uitgever In de Knipscheer. Waarom Alkmaar en niet Haarlem?

Wel, van één van beide bundels is de auteur Alja Spaan, in 'dichtersland' alom bekend door *Meander* en het maandelijkse literaire podium Reuring, óók in Koekenbier. Niet als presentator, zelf stond ze in het zonnetje van aandacht, samen met de Amsterdamse auteur Karel Wasch. Een tevreden Franc Knipscheer vertelde dat lovende recensies deze presentatie al vooruit snelden!

Ik heb die middag als heel plezierig ervaren. De ernstige poëzie in goede balans met vrolijke zangnummers van rascomponist-performer PM Delèfre, dat maakte het geheel toch lichtvoetig – van begin af met het lied 'Poëzie': een kunstvorm waar je schathemeltjelijk mee kan worden...

Uit 'Tegen het vergeten en voor de behoedzaamheid' van Alja Spaan werden drie gedichten gelezen door Karel Wasch, uit 'Het Geluid van Denken' van Karel een drietal door Alja. Zo kwam het weer iets anders binnen, uit de mond van een ander.

Alja Spaan's bundel gaat over een geliefde W, over liefde dus maar ook het gemis daarvan. Haar stijl kende ik al: prozagedichten – ook haar vorm van voorkeur: twee regels, schijnbaar willekeurig afgebroken en dan een witregel. Beeldend, alsof je in een film binnenvalt, een korte scene ziet – en die weer verlaat waarna je verbeelding de rest moet bedenken.

Karel Wasch' bundel gaat over de leegte van de stad, de melancholie van het verval, ook over het verliezen, van vriend Erik. 'Het geluid van denken' is als het ritmisch tikken op een mechanische schrijfmachine, een geluid wat een slaperig kind tot rust brengt. Een gedicht dat tracht de onmacht van de dichter onder woorden te brengen. Onmacht om een vriend te redden van het onverstand,

van verplegers uit een instelling voor geesteszieken. Mijn gedachten dwaalden af naar de winter van 1961, toen Marilyn Monroe werd opgenomen in de gesloten afdeling psychiatrie Payne Whitney in Manhattan. Ik zag haar tranen en hoorde bonzen op het gewapend glas.

Precies op tijd voor Delèfre om 'Postbodendroom' in te zetten. Zijn lied over een droom om schathemeltjeriek te worden, iets wat hem met zijn kunst ook al niet lukken gaat. Het was alsof ik Johnny Cash en Bob Dylan hoorde meeneuriën.

Er was een royale pauze om drankjes te halen maar ook om tijd te besteden aan elkaar. En er was ook nog een vriendin van Alja Spaan: Helle van Aardeberg. Uit Leiden, maar het levenslicht zag zij in North Carolina. Die vertaalde 5 gedichten uit de bundel in het Engels en liet ze horen. Ach jullie moeten die bundels maar gaan kopen, allebei. Want Pom Wolf schreef op zijn site een recensie over 'Het geluid van denken' waarin hij Karel op het niveau van Gerrit Kouwenaar plaatst. En Wouter van Heiningen schreef een mooi commentaar op 'Tegen het vergeten en voor de behoedzaamheid', waarvan ik op Alja's blog al meerdere malen genoot. Kan een dichter zich nog meer wensen? Rijkdom? Kom nou, Delèfre riep: we gaan toch naar de Filistijnen – en we zongen het allemaal mee.

Bron: [John Zwart](#) (*Facebook*), 14 november 2018